

A la Verge en sa soledat.

... genitrix matris tuae ne oblivio-
laris.

Ecclésiastique VII, v. 29.

En lo cim de un mont erm y solidari,
Reostada a' una treu que sanch goteja,
L'anima de dolors feta un calvari,
La Verge Nagrimeja.

Al Home de dolors soste in sa folda
Ella a' qui 'l mon dira Dona de angustias;
Rege a' doll son fill mort lo plant q' uscalda
Las galdas pel dol mustias.

De sos afany d'ix jorn n'estan ja plenas
Las Escripturas y, comi Gion 40 dia,

Dir pot als viandants: "veuen may penas
grans com-la pena mia?"

Oh! quant greument sobre sa faldra pesa,
La faldra, l'aband ja mortolla densa roba
~~ella~~ qui en ella haque bras en sa infantesa
De Bethlem en la cova!

En aquella de del vesproada llarga,
Quant tristes ~~les mans~~ ^{de altres dies} las manscrias!
Quant les records, en mitj sa pena amarga
De sas ja lluyas glorias!

En abandon trist, sola, ab dos sentos
Donas, que son fill mort ploran ab ella,
Y' ayre mat, foch lo cel, a' angustias tantas
Eni l' ^{securis} ~~corral~~ d' una estrola

Sens mes rumor que! q' en son foth debiri
Alsa insolent la vila deiciida

I que arriba, augmentant lo seu martiri,
Est cor de l'aflijida;

Mi en ella era veuria deentre las donas
Totas la beneida, dels patriarcas
La desitjada, la a qui llurs cordons
Oferia monarcas,

Quant en Bethlem en nit plena de còchs
foigs, esultava lo vot de las criaturas
est igual pler que lo cant de los chors angelics
Volant per las alturas?

Ay! los qui, com Jor en la nit trista
de aquell jorn de torments, en foll desuari,
Per anar tras las plors, desviau la vista
Dels dolors del Calvari,

Oh blasfemen, per sou mes cruchs J'ella
I qu'ella ingrats, de la ciutat impia,

Ta que a' deu ofenent, dau, mes que aquella,
A nos dolors a' Maria.

Lors plens de sangys, ^{esprits} q' ab greu fatiga
Anau gement, portant sobre la esquena
Lo pes dels mals, sense q' cap ^{una} era amiga
Allenga vostra pena;

Las qui prop de un ~~bra~~ ^{bra} unytas llansau ientas
Pegrimas; ay! q' al pas q' un consolau,
Paran acas lo curs de las contentas
Animas q' al cel volan;

Pinota a qui un amant ha fals burlada;
Pobres a qui l' mal rich ab orgull naci
Vos nega fins la molla mastegada.
Que trespitja ab despreci;

Tots quant pujau del folgots a' l'altura
Espinas trespitjant, feu vostre via

Segurs qu'en lo carrer de l'amargura
Trobarem a Maria!

Al Maria que, màrtir dos vegades,
Com Cristó en l'hort pels donams del ^{gigi} es mare,
Per ser que unphi de llagrimes filtrades,
Ofereix a Deu Pare!

O Verge dels dolors, los plams acalla.
Fis fill, uny de la mort tan gran victoria,
Veuras pujar, rompuda sa mortalla,
Al del vestit de gloria.

I quant tenint los astres per diadema
Jardá, o Mare, de tan ser puríssim,
Per apartar del mon son anatema
Una ofrenda al Altíssim,

Plena de goig, aclamava la ^{Genyora} terra
La terra, dos vegades redimida,

Ion Salvador al Jm, sa intercessio
et in Mare affligida!